

τις, ὁ Γκερονιέ, διατείνεται ὅτι λείπει ἀπὸ αὐτὸν ἡ διατήρησον τὴν φράσιν· δὲν θέλεις; τότε εὐθὺς ἐξέλει-
 εἰσηγητικὴ καὶ ἐπαγωγὸς δύναμις, εἴτε ἡ δημιουργικὴ
 τέχνη ἰδιαίτερου κόμματος, ἐκ πεποιθήσεως ἀφωσιω-
 μένου. Πολλάκις μάλιστα, κατ' αὐτὸν, ἡ ἐνέργεια τοῦ
 Ναπολέοντος διακόπτεται παντελῶς, ἢ πρὸς καιρὸν
 ὑπνώττει. Ἀλλὰ δύναται ὁ Ναπολέων νὰ κρατῆ συνε-
 χῶς ἐντεταμένον τὸ τόξον;

Τὰ ἀκόλουθα ἀνέκδοτα ἀποδεικνύουσι τὴν περίνοιαν
 ὅσον ἴσως καὶ τὴν τιμιότητα τοῦ ἀνδρός.

Κατὰ τὸ 1851 ὁ Ναπολέων προητοιμάζετο ὡς ὑπο-
 ψήφιος τῆς προεδρείας, καθὼς καὶ ὁ Καβαινιακ. Ἀλλ'
 αὐτος μὲν εἶχεν ἤδη ἐκδεδωμένον τὸ πολιτικὸν του διάγ-
 γελμα ὡς σύμβολον πίστεως· ὁ δὲ Ναπολέων ἐβράδυνε
 νὰ τὸ συντάξῃ· τέλος δὲ πάντων τὸ συνέταξε μὲ τὴν
 συνήθη τοῦ ὕψους του εὐκρίνειαν. Πρὶν ὅμως τὸ δημο-
 σιεύσῃ, ἤθελε νὰ συμβουλευθῇ δύο φίλους, βοηθησαντας
 τὴν ἀγόρευσίν του, τὸν μὲν Θιέρς μετὰ προσοχῆς τινας
 καὶ εὐλαθεῖας ὡς ἄστατον, ἐξυβρίστον καὶ ὑποπτον,
 τὸν δὲ Αἰμόλιον Γεραρδῖνον ὡς παρξήσιαστικὸν καὶ
 εἰλικρινῆ.

Εἰς τὸ προκείμενον διάγγελμα, ὡς γεννοῦς καὶ
 φιλόπατρις ὁ Ναπολέων μετὰ τῶν ἄλλων παρέ-
 νειρε καὶ ταύτην τὴν φράσιν. «Θεῖω φιλοτιμηθῆ νὰ
 παραδώσω εἰς τὸν διάδοχόν μου τὴν ἐξουσίαν στερεω-
 μένην, τὴν ἐλευθερίαν ἀκέραιον, καὶ τῶν πραγμάτων
 τὴν πρόσδον ἐντελεθῇ. » Τί ποιεῖς; εἶπεν ὁ Θιέρς· ἐξο-
 θέλισον τὴν ἀνόητον ταύτην φράσιν· πρόσεχε μὴ διηθῇ·
 μὲ λόγους τοιούτους· μὴ υποτιμηθῆς τίποτε, φύλαξε
 τὸ πᾶν. — Τελευταίον φαρμακερὰν γλῶσσαν μετὰ
 χειρίζονται πρὸς τοὺς ἡγεμόνας οἱ κόλακες, ἢ τουλά-
 χιστον οἱ δόλιοι καὶ ἰδιοστειλεῖς ἄνθρωποι, τοὺς ὁποίους
 ὡς κόρακας ἤτο συμφῆρον τῶν κοινωνιῶν καὶ αὐτῶν
 τῶν ἡγεμόνων· ἀποσκορακίζονται. Τὸ διάγγελμα ὅμως
 περιεῖχε καὶ ἕτερον τινὰ ἀξιοσημειώσιον φράσιν, τὴν
 ἀκόλουθον. «*Η Δημοκρατία ὡς γενναία πρέπει νὰ
 ἔγῃ πεποιθήσασιν εἰς τὸ μέλλον· διὰ τοῦτο ἐγὼ, ὅστις
 ἔπαθον τὰ κακὰ τῆς ἐξουσίας καὶ τῆς αἰχμαλωσίας,
 ἐπιθυμῶ, εἰπέρι τις ἄλλω, νὰ ἴδω τὴν ἡμέραν, οἷε
 ἡ πατρίς ἀνιρθύνας δύναιται νὰ καταπαύσῃ πάσας
 τὰς προγραφὰς, νὰ ἐξαλείψῃ δὲ καὶ τὰ ἀνυδρότατα
 τοῦ ἐμφυλίου πολέμου ἔγρη. » Καὶ ἄλλη πάλιν
 ἀνοησία, ὑπέλοβιν ὁ θρασυστομος καὶ ἀκριτόμυθος
 Θιέρς. Ἀμνηστία! καιρὸς τῷ ὄντι γενναϊότητος, ἐνῶ
 εἰσέτι φαίνεται εἰς τὰς ὁδοὺς τὸ αἷμα τῆς Ἰουλιανῆς
 ἐπαναστάσεως. »*

Ἐν συντόμῳ ὁ Θιέρς ἔκρινεν ἄτοπον τὸ διάγγελ-
 μα, ἀνεδέχθη δὲ νὰ πέμψῃ αὐτὸς ἕτερον, ὡς καὶ πραγ-
 ματικῶς ἐπέμψεν αὐτὸ τῇ ἐπαύριον. Μετ' ὀλίγον δὲ
 ἤλθε καὶ Γεραρδῖνος. « Τί φρονεῖς περὶ τῶν δύο τού-
 των διαγγεμάτων; » τῷ εἶπεν ὁ Ναπολέων. — Νομίζω,
 ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, ὅτι τὸ μὲν ἀληθεύει ὡς ἡ φύσις, τὸ
 δὲ φαίνεται ἀμυδρὸν ὡς ὅπισθεν ὕλου σχεδιασμένον
 ἀντίγραφον φύλαξε πρὸ πάντων τὸν χαρακτήρα σου.

Ἀφοῦ δὲ ὁ Ναπολέων διεκκίνησεν εἰς τὸν Γεραρδῖ-
 νον καὶ τὴν ἐξοβελιστείαν κατὰ τὸν Θιέρς φράσιν, εὐ-
 τος τὸν ἠρώτησε. Θέλεις τῷ ὅτι μετὰ τέσσαρα ἔτη
 νὰ ἀποδώσῃ τὴν ἐξουσίαν στερεωμένην, τὴν ἐλευθερίαν
 ἀκέραιον, τὴν δὲ πρόσδον τῶν πραγμάτων ἐντελεθῇ;

ἡ διατήρησον τὴν φράσιν· δὲν θέλεις; τότε εὐθὺς ἐξέλει-
 ψαίτην.

Ὁ Ναπολέων ὀρθῶς φρονῶν καὶ γενναίως αἰσθα-
 νόμιμος, διετήρησεν ὁλόκληρον τὴν περιέργον ταύτην
 περικοπήν. (1)

I. N. ΛΕΒΑΔΕΥΣ.

ΑΠΟΙΚΙΑ ΑΓΓΛΩΝ ΕΝ ΑΦΡΙΚΗ.

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

Ἡ σημασία τῆς δημοκρατίας, τὴν ὁποίαν ὕψωσεν
 τότε οἱ Ολλανδοὶ, εἶχε τὰ χρώματα τῆς Ὀλλανδικῆς
 καθέτως, ἀντι ὀριζοντείων σειρῶν, ὥστε ὁμοίαι
 ἐντελῶς μὲ τὴν τρίχρσον τῆς Γαλλίας. Οἱ δὲ Ἀγγλοὶ
 κατ' ἀρχὰς μὲν ἐφάνησαν ἡσυχοὶ καὶ ἀδιάφοροι· ἀλλ'
 τῇ 27 Ἰανουαρίου 1841 ὁ διοικητὴς ἀνήγγειλεν εἰς
 τοὺς Ὀλλανδοὺς· ὅτι ἐπειδὴ τινες ἀρχηγοὶ τῶν Κάφρων
 ἐζήτησαν τὴν προστασίαν τῆς Ἀγγλίας, ἀπόσπασμι
 στρατιωτῶν ἐμελλε νὰ κινηθῇ διὰ ξηρᾶς ὑπὲρ αὐτῶν.
 Πάλιν τότε διεμαρτυρήθησαν οἱ Ὀλλανδοὶ διὰ τὰς ἐπι-
 δούλους κατ' αὐτῶν εἰσηγήσεις, ἐπαναλαμβάνοντες ὅτι
 δὲν ζητοῦσιν ἄλλω παρὰ τὸ ἀναμφισβήτητον καὶ ἀπαρα-
 γράτων δικαίωμα τῆς ἀτομικῆς ὑπερασπίσεως καὶ
 τῶν περιστοιχούντων αὐτοὺς βαρεθῶν λαῶν, ὑπο-
 σχόμενοι δὲ πᾶσαν δικοσίαν ἐγγύησιν ὑπὲρ τῆς ἀνεξο-
 τήσεως τῶν Μαύρων. Ὁ δὲ Διοικητὴς, φαινόμενος ὅτι
 ὑπενδίδει ἔθην εἰς τὴν ὀρθότητα τῶν λόγων τούτων,
 ἀρτῆκε τοὺς Ὀλλανδοὺς νὰ βόσκωνται πρὸς καιρὸν μι-
 ματαίας ἐλπίδας. Ἀλλ' ἐξίφνης τῇ 10 Ἰουνίου ἐμή-
 νυσεν εἰς αὐτοὺς ὅτι τοῦ λοιποῦ θέλει τοὺς μεταχειρί-
 ζεσθαι ὡς ζυγομοχούοντας καὶ σκληροτραχίλους ὑπὲρ
 κόους, ἂν δὲν πειθῶνται εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς ἀποικίας.
 Κατὰ δὲ τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1842 διέταξε τὸν στρα-
 τὴγὸν Σιυθ, πλησίον στρατοπεδεύοντα, νὰ καταλάβῃ
 ἐν ὀνόματι τῆς Μεγάλης Βρετανίας τὸ Πόρ Νατάλ!

Ἐξὸ πού ἀπέβησαν τότε κακουχίαι, τοσοῦτοι ἀγῶ-
 νες καὶ τόσα δεινὰ τῶν Ὀλλανδῶν! Ἀλλὰ τί ἔπρεπε
 ἢ νὰ πράξωσιν; Οἱ μὲν πλεῖστοι ἀπερῆσαν νὰ
 ἀντιτοξωσι τὴν ἀπελπισίαν κατὰ τῆς βίας, οἱ δὲ λοιποὶ
 φρονιμώτερον συλλογιζόμενοι ἠθιάνοντο ὅτι δὲν πρό-
 κειται περὶ ἀμύνης κατὰ 250 στρατιωτῶν τοὺς ὁποίους
 ἐπήγαγεν ὁ λοχαγὸς· ἀλλ' ἡ ἐλαχίστη ἀνίστασις καὶ
 μάλιστα ἐχυσίος αἷματος ἤθελεν ἐκπολεμῶσαι ὅλην
 τὴν Ἀγγλιαν ἀρρομήν ἢ τὴν νινὰ εὐπρόσωπον θηρεύου-
 σαν. Ὅθεν καὶ συμβουλεύον ὡς προκριτοτέραν τὴν
 παντελῆ ἀδράνειαν, εἴτε ἀπραξίαν· ἐπεδὴ ἐνόμιζον ὅτι
 ἄνευ αἰτίας ἴσως δὲν ἀπεφάσιζεν ἡ Ἀγγλία νὰ εἰσθῇ
 εἰς βιαιοπραγίας. Κατὰ δυστυχίαν, ὡς συμβαίνει
 πολλάκις ἐπεκράτησε καὶ ἐνταῦθα τῶν τολμηροτέρων
 γνώμη ὅθεν παρέβησαν μὲν τὸν λοχαγὸν νὰ καταστῇ
 νώστη εἰς τὸ Πόρ Νατάλ· ἐλθόντες δὲ, ἐστρατοπέ-

(1) De la Guerronière. Portraits politiques
 Contemporains. — The political and historical
 works of Louis Napoleon Bonaparte with an
 original memoir of his life. 2 vol.